

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko M. [...] B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 października 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda S. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 października 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, niepubl.).

Zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni art. 481 § 1 w zw. z art. 455 w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Tekst jedn. Dz. U. 2021, poz. 1973, dalej p.o.ś.), jako że kwestia obliczania początku okresu opóźnienia, za który przysługują odsetki w

sprawach dochodzonych na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

Kwestia, od jakiej chwili uprawnionemu do otrzymania odszkodowania za szkodę określoną w art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. należą się odsetki za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia była sporna w orzecznictwie. Rozbieżność ta była przyczyną podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały z dnia 8 listopada 2019 r., III CZP 32/19 (OSNC 2020, Nr 10, poz. 81), zgodnie z którą zasądzenie odszkodowania za szkodę określoną w art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Tekst jedn. Dz. U. 2019, poz. 1396 ze zm.) według cen z dnia jego ustalenia nie wyłącza przyznania odsetek za opóźnienie od dnia powstania stanu opóźnienia. Przepis art. 363 § 2 k.c. nie odnosi się bowiem do wymagalności roszczenia ani opóźnienia w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Należy więc przyjąć, że także w wypadku, kiedy przedmiotem sporu jest świadczenie odszkodowawcze dochodzone na podstawie art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. zasadą pozostaje, że termin płatności świadczenia – w zakresie kwot w nim żądanych i uznanych ostatecznie za uzasadnione – wyznacza wezwanie dłużnika do zapłaty, które powinno precyzować rodzaj szkody, jej źródło i wysokość żądanego odszkodowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2019 r., III CZP 32/19, OSNC 2020, nr 10, poz. 81). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że samo istnienie możliwości żądania odsetek od dnia powstania opóźnienia poprzedzającego chwilę ustalenia odszkodowania w toku postępowania sądowego nie oznacza, że odsetki te będą zawsze należne od daty wynikającej z wezwania do zapłaty i od kwoty określonej w tym wezwaniu (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2021 r., II CSKP 34/21, niepubl., z dnia 21 stycznia 2021 r., II CSKP 33/21, niepubl.). Z lektury powołanych przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania judykatów wynika, że zapadłe w tych sprawach rozstrzygnięcia o odsetkach opierały się na analizie przez sądy *meriti* okoliczności konkretnej sprawy. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 czerwca 2020 r., I ACa 453/19, uzasadniając rozstrzygnięcie o należnych odsetkach, wprost odwołano się do ww. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2019 r., III CZP 32/19. Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje więc, by kwestia obliczania początku okresu opóźnienia, za który przysługują odsetki w sprawach dochodzonych na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. wywoływała rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. Sformułowany przez skarżącego problem osadzony jest w okolicznościach konkretnej sprawy i dotyczy powstałych *in casu* jego wątpliwości na tle wskazanych przepisów. W istocie skarżący pod pozorem potrzeby wykładni art. 481 § 1 w zw. z art. 455 w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś. kwestionuje stanowisko Sądu drugiej instancji, który uznał, że pozwany pozostaje w opóźnieniu od dnia 12 września 2017 r. Nie ma zatem argumentów juredycznych przemawiających za potrzebą wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w sformułowanej przez skarżącego kwestii.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

a.s.